

Ročník XIV.

Dvadsiatatretia nedeľa v Cezročnom období– (A) 7.septembra 2014

týždeň 37.

Bernardín Šmíd O láske k blížnemu

Dnešné čítania nám hovoria o láske k blížnemu a potom o jednom zvláštnom prejave lásky, ktorou je napomenutie. Všimnime si najprv list sv. Pavla: „Bratia, nebudte nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali: veď kto miluje blížneho, vyplnil zákon.“ O akej dlžobe to hovorí sv. Pavol? Touto dlžobou rozumie stopy, ktoré zanechávajú v nás naše stretnutia s blížnymi. Je to čosi, čo v nás zostáva ako výsledok stretnutia s inými. Buď urobili čosi dobré a preto cítime voči ním vďačnosť, teda akúsi podlžnosť lásky, alebo nám ublížili a potom cítime voči ním zlosť, bolesť a strach a chceme sa pomstiť. Tieto dlžoby vznikajú v nás úplne prirodzene a automaticky. Sme už takí, že dobro odplácame dobrom a zlo trestáme zlom. Z vlastných síl to ani ináč nedokážeme.

Jedine Boh je tak úžasný, že na všetko odpovedá Dobrom. Boh nemá voči svetu inú dlžobu ako Lásku. On všetko stvoril z Lásky, a len vďaka jeho Láске všetko existuje a trvá vo svojom bytí. Boh je Láska. U neho je Láska formou jeho bytia. Boh je Svetlo bez zatmenia a premeny, On sa vo svojej podstate nemení, je Láskou a zostáva Láskou. A predsa: On sám vo svojej podstate je Odmenou i Trestom.

V Bohu nemôžeme jednu vlastnosť oddeliť od ostatných. On je Krásnou Spravodlivosťou a Láskou. On je Pravdivým Zákonom. Stretnutie s Bohom môže byť nekonečne blaživé, ak ho človek celý život hľadal a usiloval sa plniť jeho vôľu. Ale rovnako môže byť aj nesmierne desivé, keď človek celý život bojoval proti pravde a spravodlivosti, keď žil a uznával bezzákonnosť. Boží hnev môžeme pochopiť aj ako dopad dôsledkov našich zlých činov. Každý hriech obsahuje v sebe trest. Nie Boh nás trestá, ale každý hriech sa človeku vypomstí. Hriech spôsobuje, že sa začínam báť v blízkosti Absolútnej Bezpečnosti.

Pán Ježiš chce od nás, aby sme boli tak dokonalí ako je Otec Nebeský. Aby sme v sebe mali jeho Lásku, jeho Ducha. Len v moci Ducha Svätého vie človek odpustiť svojmu bratovi a žiť ustavične tajomstvo Lásky v tomto svete. Preskúmajme všetky svoje dlžoby, to znamená, premietnime si svoj život a hľadajme v spomienkach, či nemáme v sebe nejakú inú dlžobu, okrem lásky. Pretože každá takáto dlžoba, i keď môže byť uložená v najhlbšej oblasti nášho podvedomia, je prekážkou toho, aby skrze nás mohol pôsobiť Duch Boží, Duch Lásky.

Ako odhalíme v sebe tieto dlžoby? Premietnime si v spomienkach svoj život a v ňom osoby, s ktorými sme sa stretli a pri každej jednej sa spýtajme samých seba: Chcem, aby tento človek bol spasený? Aby bol oslobodený z moci hriechu? Želám si stretnúť sa s ním v nebi? Chcem aby bol večne? Aby večne žil v mojej blízkosti? Ak

toto nemôžem konštatovať, potom voči tomuto človeku zaujímam iný postoj aký voči nemu zaujíma Boh, jeho Stvoriteľ. Ak cítim, že nie som schopný takto túžiť a chcieť, je potrebná prosba o lásku od Boha. Boh dá svojho Ducha tým, ktorí chcú súhlasne s ním. Nejde o to, aby sme túžili po blízkosti hriešneho človeka, ale aby sme hriešnikovi modlitbou otvárali cestu Spásy. Ak sa človek nezriekne svojich zlých ciest, sám Boh ho oddelí do večného zavrnutia.

Z tohto môžeme pochopiť, že jedným rozmerom lásky je aj služba napomenutia. Napomenutie nie je karhanie! Napomenutie to je služba lásky, keď túžim po spásе blížneho a preto usilujem o to, aby svoju zlú cestu zmenil. My veľmi často nenapomíname, ale karháme. Napomenutie je prejavom lásky a len vtedy je skutočne účinné.

Boží príkaz lásky k blížnemu hovorí: „Miluj blížneho ako seba samého“. Všimnite si, že prvým predpokladom lásky k blížnemu, je láska k sebe. My veľmi často nevieme milovať svojho blížneho práve preto, že samých seba nevieme s láskou prijať. Nevieme sa prijať ako boží dar. Nevieme byť vďační Pánu Bohu za to, že nás stvoril, že nás postavil do tej, ktorej konkrétnej situácie nášho života. Aj správnu lásku k sebe si musíme vyprosovať od Boha. Duch Svätý nás učí prijať s láskou seba samého, svoje vlasy, oči, nos, svoje nohy, pehy, svoje pohlavie a povahu, svojich rodičov, miesto a čas svojho príchodu na tento svet, svoju životnú situáciu, svoje slabosti... Boh nás miluje presne na našu mieru.

Ako sme si už povedali: „Miluj blížneho, ako seba samého!“ To v podstate znamená, robiť druhému len to, čo by som si ja sám želal. Vžiť sa do situácie druhého. Láska k blížnemu je schopnosť povedať blížnemu: „Ty si Ja!“

Cítime, že máme ďaleko od takejto lásky. Ale toto je láska Božia voči nám. Láska je z Boha a Boh je Láska. Mimo neho neexistuje žiadna láska. Preto Ho prosme, aby prišiel, aby sme mali spoločnosť s Ním. Aby jeho dobrota zostúpila na nás. Aby jeho Duch, jeho nežnosť a blaženosť bola rozliata v našich srdciach. Milovať blížneho znamená prijať ho takého aký je. Prijat' ho ako dielo Boha Stvoriteľa, ktoré je úplne rovnocenné so mnou samým. Nezabúdajme na to, že my sami od seba nevieme milovať. Vieme milovať len vtedy, keď je v našich srdciach rozliata láska Božia, skrze Ducha Svätého, ktorý je nám daný, keď sme úplne zajedno s vôľou Božou Zjavenou v Slove.

Boh nás tak veľmi miluje, že dal z lásky k nám svojho Syna a On nám dáva účasť na Duchu Svätom. Ježiš nás miluje až do krajnosti, preto napriek svojmu Nanebovstúpeniu zostáva stále telesne prítomný medzi nami v Eucharistii a duchovne prítomný vo svojom Slove. Prijmeme ho v jeho Slove, prijmeme ho v jeho Tele, aby jeho dobrota mohla v nás vzrastať, aby sme sa stali Lásky hodní. Amen.

Narodenie Panny Márie
Klokočov 1808-9

On však bol milosrdný,
vinu odpustil,
za pohlúdenie nezničil,
mnohokrát za vrátil svoj hnev
a krotil prchkosť svoju.
Vedel, že iba telo sú, dych, ktorý
odchádza a nevracia sa.

Čo sa Mu napriečili na púšti
a natrápili po jej končinách!
Znovu a znovu pokúšali Boha,
zarmucovali Vládcu Izraela.
Na Jeho ruku zabudli,
zabudli na deň,
keď ich vyslobodil.

Keď v Egypte im
dával znamenia,
zázraky robil
na cóanskom poli.
Keď na krv premenil ich rieky
i potoky, že piť z nich nemohli.
Hmyz poslal na nich,
čo ich požieral,
až aby na ich záhubu,
žravému hmyzu dal ich úrodu,
keď mozole
dal požrať kobylkám,
kamencom révu zbil
a sykomory ľadovcom,
dobytky vydal krupobitiu,
ich stáda bleskom ohnivým,
pálčivosť svojho hnevu
zoslal na nich,
vznetlivosť, hnev a súzenie
ten krdlik poslov
nešťastia a zla;
otvoril cestu svojmu hnevu,
ich duše neušetril od smrti,
ich život moru odovzdal,
v Egypte pobil prvorođených,
prvý kvet mužnej sily
v stanoch Chámových.

O napomínaní

Starý pán farár bol známy tým, že veľmi dbal, aby jeho farníci v nedeľu chodievali do kostola. Často im kládol na srdce, že účasť na svätej omši a prijímanie Eucharistie je základom vzťahu s Kristom a nena-hraditeľnou súčasťou kresťanského života. Kto sa v kostole dlhší čas neukázal, mohol si byť istý, že ho kňaz navštívi a bude mu dohovárať, aby sa vrátil. Jeden z farníkov sa však cítil zaneprázdnený inými povinnosťami, a tak nedele začať tráviť po svojom – športom, výletmi do prírody... Tušil, že farár príde, preto si nachystal celú zásobu argumentov.

V jeden zimný večer starý kňaz naozaj zazvonil pri dverách. Muž ho pozval dnu a ponúkol mu kreslo v obývačke. Nalial do pohára medovinu a čakal, čo farár povie. Ten však mlčal a len pozeral do kozuba, v ktorom plápolal oheň. Po hodnej chvíli vstal z kresla a podišiel k ohňu. Zobral do klieští kus dreva, čo horel uprostred kozuba a položil ho nabok od ohniska. Potom bez slova pozoroval kozub. Drevo, čo položil nabok, po chvíli celkom vyhaslo. Zobral ho teda znova a vložil nazad do ohňa. O chvíľu sa zas rozohorelo. Muž ho prekvapene pozoroval. Kňaz sa vzápätí poďakoval za medovinu, rozlúčil sa a bez ďalších slov odišiel. Nasledujúcu nedeľu sa muž vrátil do kostola. Pred omšou zašiel pozdraviť farára a povedal: „Som späť. Pochopil som. Vďaka za vašu ohnivú kázeň.“

V Božom slove tejto nedele nám prorok Ezechiel pripomína, že je našou povinnosťou napomenúť blížneho, keď vidíme, že koná nesprávne. Pán Ježiš v evanjeliu však pridáva návod, ako takéto napomenutie vykonať: najskôr medzi štyrmi očami, potom pred svedkom, až napokon verejne. Svätý Pavol v Liste Rimanom zasa pripomína, že motiváciou konania voči blížnym má byť vždy láska. Keď teda vidíme, že niekto robí zle, nemali by sme zostať pasívni.

Najjednoduchšie je tváriť sa, že nič nevidíme. To však nie je postoj v duchu evanjelia. Na druhej strane, samotné „vykričanie chýb“ tiež neobstojí. Prvým krokom má byť úprimný rozhovor, ktorého motiváciou je dobro človeka – jeho zmena k lepšiemu. Na to treba nájsť vhodné okolnosti a aj vhodné slová a spôsob – inak narobíme viac škody ako osohu. Spýtajme sa túto nedeľu: máme odvahu napomenúť blížneho? A ak napomínáme, nerobíme to len preto, aby sme ho zhodili pred ostatnými? Vieme si dať námahu a počkať na vhodný okamih, nájsť správne slová? Kedy sme my sami naposledy prijali dohovor, či upozornenie na chybu od druhého človeka?

Martin Kramara

Kňazská rekolekcia: V pondelok 8. septembra, na sviatok narodenia Panny Márie, budeme v našom kostole o 9:00 hod. sláviť sv. omšu za účasti kňazov pezinského dekanátu.

Sobášna sv. omša: V sobotu 13.9. o 15:30 hod. budeme sláviť sobášnu sv. omšu. Sviatosť manželstva si vyslúžia Dalibor Fedák a Michaela Špačková. Sv. omša bude s nedeľnou platnosťou.

Vždy pripravený

Sigmund Freud je autorom zaujímavej novely. Hovorí o jachtárovi, ktorý doplával k brehu istého ostrova v južnom Pacifiku. Keď domorodci spozorovali jeho príchod, začali ho s nadšením vítať: tleskali, spievali, tancovali. Niesli ho na rukách do dediny a posadili na zlatý trón. Muž pomaly zisťoval, čo to znamená. Obyvatelia ostrova mali totiž zvyk zvoliť si za svojho kráľa nejakého prišielca, ale iba na jeden rok. Počas toho obdobia mohol kráľ vydávať akékoľvek príkazy a jeho podriadení ich vykonávali bez mihnutia oka. Istého dňa sa však v jachtárovom srdci zrodili pochybnosti. Začal premýšľať, čo sa stane, keď sa čas jeho panovania skončí. Správa, ktorú dostal, ho vydesila, ba priam zmrazila. Dozvedel sa, že ho vyvezú na neobývaný ostrov. Zostane bez akýchkoľvek prostriedkov na živobytie ako obeť pre bohov. Keď sa prebral zo šoku, začal si pripravovať plán. Najskôr prikázal remeselníkom postaviť flotilu malých lodí. Keď boli hotové, dal vykopať ovocné stromy a iné užitočné rastliny, previezť ich na spomenutý neobývaný ostrov a tam ich zasadiť. Nakoniec tam prikázal postaviť pekný dom. Takto sa pripravil na čas, keď sa jeho kraľovanie skončí.

Nik z nás nevie, čo ho čaká dnes, zajtra či o niekoľko rokov. V živote máme byť vždy pripravení a žiť tak, aby sme sa v budúcnosti nemuseli za nič hanbiť.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 23. týždni cezročného obdobia - (A)

8.IX. pondelok - kňazská rekolekcia dekanátu Pezinok

09:00 Za Božie požehnanie a pomoc

9.IX. utorok

18:00 Za † Jarolíma Deáka a rodičov

10.IX. streda

18:00 Za † Štefana Kulifaja, syna Štefana a rodičov

11.IX. štvrtok

18:00 Za † Víta a Máriu Lulkovičových, synov, zaťov a nevestu

12.IX. piatok

18:00 Za Božie požehnanie pre sestry Márie

13.IX. sobota

15:30 Za novomanželov Dalibora a Michaelu

Upratovanie kostola č.d. 388 - 420

14.IX. 24. nedeľa v cezročnom období

08:00 Za † Ľubicu Duračkovú a starých rodičov

Lektori: Blahová M., Radakovičová J.

10:00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Hrdlovičová E.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

8.IX. pondelok Narodenie Panny Márie - Sviatok

9.IX. utorok Sv.Peter Claver, kňaz

10.IX. streda Sv. Mikuláš Tolentínsky, kňaz

11.IX. štvrtok Sv. Protus a Hyacint, mučeníci

12.IX. piatok Najsvätejšie meno Panny Márie

13.IX. sobota Sv. Ján Zlatoústý, biskup a učiteľ Cirkvi

Máme tolerovať aroganciu druhých?

Dá sa ospravedlniť moje pobúrenie, negatívna reakcia, vnútorná či vonkajšia, voči nedostatku citlivosti, ignorancii a iným zjavným chybám blížnych, ktoré narušajú poriadok daného prostredia, napríklad nedostatok kultúry v kostole, na ceste, v autobuse? Mám vždy a všade tolerovať egoizmus či priam aroganciu blížnych? Nepovzbudzuje ich bezvýhradné odpúšťanie k tomu, aby boli ešte drzejší? Veď aj sám Kristus sa nechal uniesť hnevom, keď vyhánal kupcov z chrámu, a kázal napomínať brata medzi štyrmi očami, keď zhrešil. Viem, máme ovládať svoje negatívne city. Ja ich však ani nie tak ovládam, ako skôr dusím v sebe pobúrenie a hnev.

Prvé reflexy rozčúlenia, pobúrenia, hnevu istým spôsobom nezávisia od nás. Vyplývajú z hlbokých vnútorných postojov, ktoré sa utvárajú v priebehu celého nášho života, najmä z bohatých emocionálnych skúseností, z povahy a pod. Určite nie sme povinní cítiť sa vinní kvôli prvým reflexom našej ľudskej prirodzenosti. Máme sa skôr pýtať seba samých, aký je ich skutočný pôvod a ako ovplyvňujú náš pohľad a hodnotenie seba samých aj iných ľudí. Treba si tiež položiť otázku, ako formujú naše správanie voči druhým.

Nakoľko prvé citové reflexy, vnútorné reakcie nie vždy podliehajú morálnemu hodnoteniu, je potrebné hodnotiť vonkajšie konanie, ku ktorému dochádza pod vplyvom vnútorných impulzov. V otázke je skrytý určitý pokus ospravedlniť reakciu pobúrenia a hnevu. Zjavná je vôľa ospravedlniť sa pred sebou za svoju chuť napomínať všetkých naokolo. Otázka má v sebe aj veľa veľmi prísneho morálneho posudzovania. Nedostatok vnímavosti a ignorancia - v hodnotení pýtajúcej sa osoby - sa javí ako všeobecný ľudský postoj. Sú to slová veľmi mocné a určite pre mnohé ľudské situácie nielen prehnaté, ale aj nespravodlivé.

Ľudia sa totiž správajú „nevhodne“ nielen kvôli svojim chybám (nedostatku citlivosti a ignorancii), ktoré by bolo treba nemilosrdne potláčať, ale - možno dokonca častejšie - z dôvodu hlbokých zranení a prežitých emocionálnych a duchovných krívd, ktoré sa prejavujú v neurotickom správaní rôzneho druhu. Správanie poznačené neurózou má, samozrejme, svoju spojitosť aj s morálnou zodpovednosťou, ale tá je veľmi často obmedzená.

V hodnotení ľudského správania predstaveného v otázke chýba postoj spolicenia a milosrdenstva voči blížnym, a práve toto je najlepší liek na hrubosť a ignoranciu. Prliš rýchle predpokladanie zlej vôle u druhých - hoci v istých situáciách ju nemožno vylúčiť - je často veľmi nespravodlivé.

Keď sa zamýšľame nad tým, či môžeme alebo máme niekoho napomínať, musíme konať veľmi múdro a opatrne. Nezabúdajme totiž, že čím viac je v nás negatívnych reakcií vnútorného hnevu, rozhorčenia a zlosti voči správaniu ľudí, tým opatrnejšie musíme napomínať. Ak by naše napomínanie malo byť iba vylievaním citov zlosti a rozhorčenia zo seba, tak v zásade sa ho musíme zriecť. Napomínanie nemôže byť pokorovaním a ponižovaním druhých, nemôže ich zraňovať. Aby sme mohli napomínať „s čistým srdcom“, musíme najskôr v sebe premôcť hnev, zlosť a rozhorčenie.

„Nepovzbudzuje ich bezvýhradné odpúšťanie k tomu, aby boli ešte drzejší? Veď aj sám Kristus sa nechal uniesť hnevom, keď vyhánal kupcov z chrámu, a kázal napomínať brata medzi štyrmi očami, keď zhrešil.“ Pokusy porovnávať sa s Pánom Ježišom sa v tomto prípade zdajú byť dosť dvojznačné a skôr nebezpečné. Aby sme v istých situáciách mohli doslovne nasledovať Ježiša, museli by sme mať jeho svätosť, lásku k Bohu a ľuďom a jeho vnútornú slobodu. To isté sa týka doslovného opakovania niektorých Ježišových

slov. Nezabúdajme najmä na to, že ich používanie mimo kontextu, v ktorom boli vypovedané, bez hlbšieho vniknutia do ich obsahu, môže byť dvojznačné, tým viac, ak sa využívajú na podporu nejakého nepríjemného, agresívneho či dokonca hrubého správania. Nemáme žiadne právo povedať niekomu napríklad Ježišove slová adresované Petrovi: *Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi.* (Mt 16,23)

Opravdivé odpustenie, aj to udeľované bezvýhradne, nielen že nepodporuje drzosť, ale práve naopak, pozýva k premene a vnútornému obráteniu. Práve zakúšajúc odpustenie človek začína chápať, že svojím hriechom ničí predovšetkým vlastné dobro a šťastie. Aby mohol človek osožne niekoho napomenúť, musí sústrediť svoju pozornosť nie na vlastné rozčúlenie a hnev, ale hlavne na srdce toho, koho napomína. Napomenutie totiž nemôže byť len uvoľnením vlastného emocionálneho napätia, ale má to byť pomoc, ktorú ponúkame druhému.

„Mám vždy a všade tolerovať egoizmus či priam aroganciu blížnych?“ Možno skutočne nie sme povinní tolerovať ničí egoizmus a aroganciu. Sú také situácie, keď sme povinní nejakým spôsobom zasiahnuť, najmä vtedy, keď býva bezprostredne ohrozené dobro našich blížnych. Pomáhať blížnemu v ťažkých situáciách - to je základná povinnosť lásky. Situácia ohrozenia musí však byť evidentná. Každé jedno napomínanie blížneho musí byť najskôr veľmi zásadne premyslené. Napomínanie istých osôb v situáciách, ktoré sú mimo našej kompetencie, môže byť jednoducho miešaním sa do cudzích záležitostí.

Je pravda, že v spoločnosti, v ktorej žijeme, je veľa prejavov ignorancie, nevráživosti a iných „strašných“ chýb a nečností. Ale znamená to, že my sami máme byť priamo zodpovední za nápravu druhých? V istých situáciách možno treba napomenúť, v iných - dokonca podobných - treba mlčať a niekedy treba jednoducho vytrpieť zlo, ktoré sa nás dotýka. Ten veľký nepokoj nabádajúci nás naprávať celý svet treba s dôverou odovzdať Pánu Bohu. Nech sa on sám „trápi“ so všetkým zlom, ktoré jestvuje na Božom svete. Boh to chce robiť a vie, ako to robiť.

„Viem, máme ovládať svoje negatívne city. Ja ich však ani nie tak ovládam, ako skôr dusím v sebe pobúrenie a hnev.“ Slová, ktorými končí otázka, znejú optimisticky, pretože v nich možno badať prvé pochybnosti o správnosti negatívnych reakcií. Nezabúdajme však, že alternatívou oproti vylievaniu svojho rozhorčenia, hnevu a zlosti na druhých nemôže byť dusenie týchto negatívnych emócií v sebe. Východiskom je pozdvihnúť sa nad svoje city. Treba hľadať aj iné, možno osobnejšie, subjektívnejšie zdroje nespokojnosti z druhých, z hnevu a rozhorčenia. Časté, prudké a nekontrolované reakcie hnevu voči iným obyčajne v sebe skrývajú zrnko nespokojnosti či priam hnevu na seba samého. Pochopenie seba samého, väčšia akceptácia svojho života, skúsenosť bezmocnosti voči vlastným slabostiam a ohraničeniam nám môžu umožniť porozumieť druhým v ich slabostiach, ktoré sú pre nás neraz veľmi bolestivé a nepríjemné. Ak sa totiž naozaj dotkneme vlastnej duchovnej a emocionálnej biedy, spontánne pocítíme najprv milosrdenstvo voči sebe, a neskôr aj milosrdenstvo voči druhým. Vtedy sa objavujú aj iné otázky: Ako odpustiť sebe i blížnym slabosť a ohraničenosť? Ako s nimi žiť, aby nezraňovali druhých?

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Štúdium

356 Nechápem, ako sa môžeš nazývať kresťanom a pritom viesť taký záhalčivý, neužitočný život. Zabúdaš na život Krista, naplnený prácou?

357 Zdá sa mi, vravíš, že všetky hriechy čakajú na prvú záhaľčivú chvíľu. Už sama záhaľčivosť musí byť hriechom! Kto sa oddá práci pre Krista, nemá mať ani chvíľu voľnú, pretože odpočívať neznamena nič nerobiť, ale rozptýliť sa aktivitami, ktoré vyžadujú menej námahy.

358 Záhaľčivosť je niečo úplne nepochopiteľné u človeka s dušou apoštola.

359 Vlož nadprirodzenú pohnútku do svojej odbornej práce a posvätiš ju.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Jaskyňa

Jedného beduína, prenasledovali zúrivi nepriatelia. Utekal do drsnej púšte, plnej ostrých skál. Bežal a bežal, až kým nepočul, že dupot koní prenasledovateľov je stále slabší, až úplne zanikol.

Až potom sa poobzeral. Dostal sa do hrôzostrašnej rokliny, nad ktorou vyčnievali žulové stĺpy s vyvretými sivočiernymi čadičovými vežičkami. A tu na veľké prekvapenie zbadal akýsi krkolomný chodník, ktorý sa tiahol roklinou.

Vydal sa po ňom a o chvíľu sa ocitol pred vchodom do hlbokéj tmavej jaskyne. Váhavým krokom vstúpil do tmy.

„Len pod' ďalej, bratku,“ povzbudzoval ho láskavý hlas. Beduín v prítmi zbadal pustovníka, ako sa modlí.

„Ty tu žiješ?“ opýtal sa beduín.

„Ako vidíš.“

„Ako môžeš žiť v tejto jaskyni, sám, chudobný, ďaleko od všetkých?“

Pustovník sa usmial.

„Ja nie som chudobný. Mám veľké poklady.“

„Kde?“

„Pozri sa tam,“ a pustovník ukázal na malú štrbinu na boku jaskyne. „Čo vidíš?“

„Nič.“

„Naozaj nič?“

„Iba kúsok neba.“

„Kúsok neba. Nie je to úžasný poklad?“

Čítal som poviedku o jednom väzňovi z nacistickej éry. V liste upokojoval svoju rodinu jednoducho preto, že bol preložený z cely, ktorá mala štyri holé múry, do cely, v ktorej bol na jednej strane otvor, cez ktorý mohol ráno vidieť belasé nebo a v noci nejakú hviezdu. Preňho to bol veľký poklad.

My máme celú nebeskú klenbu.

A pozeráme sa na televíziu.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Pred krížom

„Lud tam stál a díval sa.“ (Lk 23, 35)

Mnohí pozerali na Ježiša len zo zvedavosti. U iných možno vzbudzoval súcit. Niektorí možno vážne premýšľali o tom, že Ježiš bol nespravodlivo odsúdený. Niektorí si azda všimli jeho pokoj a to v nich vzbudzovalo úctu a zároveň strach. No boli aj takí, čo šli okolo kríža a rúhali sa mu:

„Zachráň sa!“

Veľkňazi, zákonníci a starší prejavovali čoraz väčšiu zlomyseľnosť a nenávisť. Pre nich bol Ježišov kríž víťazstvom. Pri pohľade na Ježiša sa bavili a zlostne sa mu vysmievali:

„Iných zachraňoval, sám seba nemôže zachrániť... nech teraz zostúpi z kríža a uveríme v neho. Spoliehal sa na Boha; nech ho teraz vyslobodí...“ (Mt 27,42-43)

Ukrižovanie malo byť pre nepriateľov akousi najvyššou skúškou, akýmsi rozhodujúcim testom. Mysleli si, že v kríži a v ukrižovaní majú nový dôkaz proti Ježišovi. Ježiš sa podľa nich neprávom považoval za Mesiáša a Božieho Syna. Boh mu však nepomohol a tým im dáva za pravdu. Veď Mesiáš by nemohol takto trpieť! Zabudli, čo čítali v Písme: „Moje myšlienky nie sú vaše myšlienky...“

Ježišovi nepriatelia nemajú pravdu. Ježiš nezostúpi z kríža. A predsa je Mesiáš a Boží Syn! Skúška sa obráti proti nim. Ježiš zomrie na kríži. Potom však znova ožije a bude oslávený.

Ale teraz na Golgote? Nezdá sa, že jeho nepriatelia majú pravdu? Nezdá sa, že Boh skutočne Ježiša opustil? Neodvolával sa Ježiš na Boha zbytočne? Nezaniknú všetky jeho nároky súčasne s jeho smrťou? To by si mali podľa farizejov a zákonníkov uvedomiť všetci Ježišovi učenci a bývalí priatelia.

Na čo v tejto chvíli myslia oni? Akiste ani oni si nemyslia, že teraz, keď sa všetko zdanlivo zrútilo, že práve teraz je blízko spása, že v tejto porážke kríža odrazu zažiarí Božia sila vzkriesenia. Cirkve bude vo svojich budúcich dejinách často prežívať podobné chvíle. Často bude ubitá a jej pastieri vysmievaní. Mnohí si budú želať, aby nebola vystavená takej skúške kríža. Nebudú tušiť, aké víťazstvo predznamenuje kríž.

Ako sa správajú pred krížom ostatní? Vojaci všetko pozorujú. Aj oni sa vysmieávajú, no do svojho výsmechu zahŕňajú aj pohrdanie všetkými Židmi: „Zachráň sa, ak si židovský kráľ!“ (Lk 23,37) Členovia veľrady, keď vidia toto pohrdanie, škripu zubami a hnevajú sa, prečo dal Pilát na kríž taký nápis, výsmešný pre všetkých Židov.

Takto sa Ježišovi nepriatelia pred krížom navzájom dráždia. Nenávisť voči Ježišovi a Cirkvi môže na čas spájať ľudí. Po čase sa však v tejto žalostnej solidarite ukážu trhliny, vášne, egoizmus a ničiaci sila hriechu. Tí, ktorí sa stavajú proti Bohu, proti Kristovi, postavajú sa veľmi rýchlo i jeden proti druhému. Ježiš to všetko vidí. Nebúri sa. Mlčí. On všetku túto zlomyseľnosť premôže znútra silou svojej dobrotivosti, mocou svojej smrti, svojou láskou a svojím krížom.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku